

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobce: **ABASTOR, s.r.o.**, se sídlem Liberec, Chrastavská 273/30, zastoupeného Mgr. Martinem Vondroušem, advokátem se sídlem Liberec, Chrastavská 273/30, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Jihlava, Masarykovo náměstí 91/5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 19. 9. 2013, č. j. 62 A 54/2013 - 61,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 7. 5. 2013, č. j. 15985-19/2012-ERÚ, žalovaný podle § 18 odst. 1 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní kontrole“), nevyhověl námitkám žalobce (dále jen „stěžovatel“) a potvrdil kontrolní zjištění obsažené v protokolu ze dne 26. 3. 2013, č. K008013, č. j. 15985-15/2012-ERÚ, o výsledku kontroly, jejímž předmětem bylo zjištění, zda žalobce v roce 2011 v cenových lokalitách „Švédská 4215/25, Jablonec nad Nisou“, „Švédská 4216/27, Jablonec nad Nisou“ a „SVJ Skelná, Jablonec nad Nisou“ neporušil cenové předpisy tím, že sjednal nebo požadoval cenu, jejíž výše nebo kalkulace nebyla v souladu s podmínkami věcného usměrňování cen podle § 6 zákona č. 526/1991 Sb., o cenách (dále jen „zákon o cenách“), a cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 1/2010.

Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel žalobou podanou u Krajského soudu v Brně, který ji usnesením ze dne 19. 9. 2013, č. j. 62 A 54/2013 - 61, podle § 46 odst. 1 písm. d), § 70 písm. a), § 68 písm. e) s. ř. s. odmítl jako nepřipustnou, neboť rozhodnutí o námitkách podle § 18 zákona o státní kontrole není úkonem správního orgánu zakládajícím, měnícím, rušícím nebo závazně určujícím práva nebo povinnosti (tj. rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.), jde proto o úkon vyloučený ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) s. ř. s.

Proti usnesení krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, v níž uplatnil stížní důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost napadeného usnesení o odmítnutí žaloby.

Stěžovatel namítl, že z dikce ust. § 46 odst. 1 písm. d), § 70 písm. a) a § 68 písm. e) s. ř. s., nelze vůbec dovodit, že by všechna rozhodnutí dle § 18 odst. 1 zákona o státní kontrole měla být ze soudního přezkumu a priori vyloučena. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2004, č. j. 5 A 55/2001 - 68, na který krajský soud odkazuje, pak dopadá na zcela odlišný případ, než je nyní projednávaná věc, byť se jednalo také o rozhodnutí podle § 18 odst. 1 zákona o státní kontrole.

Podle stěžovatele se krajský soud měl konkrétně podrobněji zabývat otázkou, zda žalobou napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., zda se jím zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva a povinnosti. Stěžovatel již v čl. II. žaloby popsal, z jakých důvodů se cítí aktivně legitimován k podání žaloby, a je přesvědčen, že napadené rozhodnutí žalovaného závazně určuje jeho budoucí práva a povinnosti tak, jak popsal v čl. IV. žaloby. Je nepřijatelné, aby rozhodnutí žalovaného soudnímu přezkumu nepodléhalo, neboť má jednoznačně podstatné dopady do sféry práv a povinností stěžovatele, a to do oblasti, jakým způsobem žalobce je či není, resp. bude či nebude v budoucnu oprávněn sjednávat podmínky do smluv o dodávkách tepelné energie se svými odběrateli. K tomu stěžovatel uvedl, že z rozhodnutí žalovaného plyne, že stěžovatel neučinil způsob kalkulace a výpočtu ceny tepelné energie v rozporu s cenovými předpisy, žalovaný naopak dospěl k závěru, že výsledná cena byla v souladu s podmínkami věcného usměrnění cen tepelné energie. Stěžovateli však bylo vytčeno, že danému odběrateli doúčtoval částku odpovídající ceně za tepelnou energii do sjednaného limitu garantovaného množství odběru tepelné energie, k němuž se odběratel zavázal v rámci smluvního vztahu. Výrok napadeného rozhodnutí žalovaného proto *de facto* stanoví, že stěžovatel není oprávněn ve smlouvách sjednávat a uplatňovat institut garantovaného množství odběru tepelné energie a uplatnit vůči odběratelům nad rámec vyúčtování skutečné ceny tepla smluvní sankci z toho plynoucí. Rozhodnutím žalovaného proto došlo ke zkrácení (upřesnění) práva stěžovatele na svobodné sjednání podmínek smluvního vztahu v důsledku neadekvátně širokého výkladu zákona a cenového rozhodnutí č. 1/2010, kterým žalovaný rozšiřuje meze regulace nad hranici povolenou zákonem. Rozhodnutí žalovaného v tomto směru závazně určuje rozsah práv a povinností stěžovatele, neboť pokud by na koncepci smluvních vztahů setrval, bude se do budoucna vystavovat riziku sankčních postihů ze strany žalovaného.

Žalovaný se kasační stížnosti nevyjádřil.

pokračování

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu vymezeném v § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a zkoumal přitom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda rozhodnutí vydané v řízení podle § 18 zákona o státní kontrole je úkonem správního orgánu zakládajícím, měnícím, rušícím nebo závazně určujícím práva nebo povinnosti stěžovatele, tj. rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., které podléhá soudnímu přezkumu, či nikoli.

Protokolem č. K008013 ze dne 26. 3. 2013, č. j. 15985-15/2012-ERÚ, o výsledku kontroly, byl konstatován závěr, že stěžovatel (kontrolovaná osoba) v cenové lokalitě „Švédská 4215/25, Jablonec nad Nisou“ porušil zákon o cenách tím, že požadoval cenu, jejíž kalkulace nebyla v souladu s podmínkami věcného usměrňování cen podle § 6 odst. 1 zákona o cenách a dále při vyúčtování ceny tepelné energie za rok 2011 v cenové lokalitě „SVJ Skelná, Jablonec nad Nisou“ a v cenové lokalitě „Švédská 4216/27, Jablonec nad Nisou“ nedodržel při prodeji cenu, která je v souladu s podmínkami věcného usměrňování cen podle § 6 odst. 1 zákona o cenách. Konkrétně jde o nedostatky, při kterých došlo k porušení cenových předpisů, spočívající v tom, že stěžovatel v cenové lokalitě „Švédská 4215/25, Jablonec nad Nisou“ porušil bod (1.1) cenového rozhodnutí č. 1/2010, když do ceny tepelné energie promítl náklad ve výši 145 287,07 Kč, který představuje rozdíl uplatněných nákladů v kalkulaci v položce „Palivo“ ve výši 522 866,97 Kč a skutečných nákladů na palivo v dané cenové lokalitě ve výši 377 575,90 Kč, a který není ekonomicky oprávněným nákladem podle bodu (1.2) cenového rozhodnutí č. 1/2010. Dále stěžovatel odběrateli „Společenství vlastníků bytů domů Skelná č. p. 3489-3490 Jablonec nad Nisou“ v cenové lokalitě „SVJ Skelná, Jablonec nad Nisou“ vyúčtoval za rok 2011 cenu, jejíž výše nebyla v souladu s provedenou výslednou kalkulací, jelikož namísto kalkulované ceny ve výši 501,41 Kč/GJ (bez DPH) vztahované na skutečné množství tepelné energie 785 GJ vyúčtoval sjednané množství 914 GJ za průměrnou cenu 507,02 Kč/GJ (bez DPH), čímž došlo k porušení bodu (2.6) cenového rozhodnutí č. 1/2010, neboť výsledná cena tepelné energie nevycházela z výsledné kalkulace. Stěžovatel tak provedeným vyúčtováním po odběrateli požadoval uhradit o 69 807,06 Kč (bez DPH) více, než byl oprávněn podle výsledné kalkulace ceny tepelné energie pro rok 2011. Konečně pak stěžovatel odběrateli „Společenství vlastníků bytových jednotek domu Jablonec nad Nisou, Švédská 4216, PSČ 466 02“ v cenové lokalitě „Švédská 4216/27, Jablonec nad Nisou“ vyúčtoval za rok 2011 cenu, jejíž výše nebyla v souladu s provedenou výslednou kalkulací, jelikož namísto kalkulované ceny ve výši 507,96 Kč/GJ (bez DPH) vztahované na skutečné množství tepelné energie 1 528 GJ vyúčtoval sjednané množství 1 600 GJ za průměrnou cenu ve výši 509,24 Kč/GJ (bez DPH), čímž došlo opět k porušení bodu (2.6) cenového rozhodnutí č. 1/2010, neboť výsledná cena tepelné energie nevycházela z výsledné kalkulace. Stěžovatel tak

provedeným vyúčtováním po odběrateli požadoval uhradit o 38 615,96 Kč (bez DPH) více, než byl oprávněn podle výsledné kalkulace ceny tepelné energie pro rok 2011.

Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

S ohledem na stížní námitky je třeba zdůraznit, že zákon o státní kontrole upravuje výkon kontroly, její základní pravidla, práva a povinnosti kontrolních orgánů a kontrolovaných subjektů a vyvození odpovědnosti z porušení povinností vyplývajících z tohoto zákona. Odpovědnost vyplývající z kontrolních zjištění se však vyvozuje podle zvláštních předpisů. V projednávané věci byla podle protokolu ze dne 26. 3. 2013 zjištěna výše uvedená porušení cenového rozhodnutí č. 1/2010, neboť žalobcem dotčeným odběratelům vyúčtované výsledné ceny tepelné energie neměly vycházet z cenové kalkulace. Daný kontrolní protokol je však jen podkladem pro další postup, a to konkrétně pro zahájení správního řízení ve věci možného spáchání správního deliktu podle ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o cenách (oznámení Energetického regulačního úřadu o zahájení správního řízení ze dne 18. 6. 2013, č. j. 08208-1/2013-ERU). Jestliže tedy stěžovatel proti tomuto protokolu podal podle § 17 zákona o státní kontrole námitky a v řízení podle § 18 zákona o státní kontrole jim nebylo žalobou napadeným rozhodnutím vyhověno a kontrolní zjištění v protokolu obsažené bylo potvrzeno, plyne z toho pouze závěr, že se protokol o kontrole nemění.

Žalobou napadené rozhodnutí se proto nijak nemohlo dotknout práv stěžovatele, nedošlo jím k založení, změně, zrušení nebo závaznému určení práv nebo povinností stěžovatele jako kontrolovaného subjektu, je jím pouze řešen obsah kontrolního zjištění uvedený v protokolu o provedené kontrole, nejde tedy ani o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Již z povahy věci nelze proto ani dovodit, že by pouhý obsah kontrolního zjištění mohl závazně stanovit (určit) práva a povinnosti stěžovatele. Krajský soud při hodnocení této otázky přílehavě odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2004, č. j. 5 A 55/2001 - 68, právní závěry zde uvedené jsou dlouhodobě a konstantně správními soudy zastávány, zdejší soud nehledává ani v projednávané věci, která se nijak od jiných obdobných věcí neodlišuje, důvod pro jejich změnu, a to i s přihlédnutím k tomu, že tyto závěry již v usnesení ze dne 11. 6. 1996, sp. zn. II. ÚS 300/95, a usnesení ze dne 2. 3. 2001, sp. zn. I. ÚS 43/2000, akceptoval i Ústavní soud.

Jen pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že sám protokol o kontrole, byť by i nebyl napaden námitkami proti kontrolním zjištěním, nepředstavuje nezvratný důkaz, jsou-li účastníkem v průběhu správního řízení předestřeny důkazy, které kontrolní zjištění vyvracejí nebo alespoň vážně zpochybňují (srov. například rozhodnutí publikované pod č. 112/1997 Soudní judikatury ve věcech správních nebo rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 12. 2000, č. j. 6 A 77/99 - 25).

Lze proto uzavřít, že krajský soud správně dovodil, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a žalobu

pokračování

stěžovatele pro nepřipustnost v souladu s § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s. odmítl.

Na základě všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud žalovanému právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2013

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu